

STATUL DE DREPT SAU STATUL LA PUȘCĂRIE?

În urmă cu vreo cinci ani, o doamnă procuror de la o faimoasă unitate de parchet m-a amendat pentru abuz de drept. Ce făcusem? Studiasem un dosar de urmărire penală pus la dispoziție de organul de cercetare penală, deși cererea de studiu fusese făcută de un alt avocat al aceluiași inculpat și, conform spuselor doamnei procuror, aceasta fusese încuviințată *in personam*. Cum ar veni, doar pentru avocatul care făcuse cererea. Ca atunci când dosarul e al avocatului, nu al inculpatului. Logica argumentului m-a ocolit la vremea respectivă. Dar, zilele acestea, l-am înțeles.

Judecătorul de drepturi și libertăți de la Tribunalul Cluj a anulat atunci amenda ca **nelegală**. Totuși, cu autoritate de lucru judecat, doamna procuror și-a exercitat funcția corect, nu cu rea-credință sau gravă neglijență. Acest lucru l-a spus atât Inspekția Judiciară, cât și Curtea de Apel București și, anul acesta, definitiv și Înalta Curte de Casație și Justiție.

E corectă soluția? Prin prisma autorității de lucru judecat, este. Și, într-un stat de drept, acest lucru ar trebui să fie suficient pentru toată lumea. Pentru mine, este.

Dintr-o notă recentă a procurorului general al României, am aflat, de câteva zile, că statul de drept ar trebui să se transforme în statul la pușcărie. Să facem să fie bine și să nu se prescrie nimic. Niciodată. Cel puțin eu așa citesc subtitrarea circularei prin care doamna procuror general și-a informat colegii cum să interpreteze instituția prescripției, ca urmare a bine cunoscutelor decizii ale Curții Constituționale pe acest subiect.

Este adevărat că o jurisprudență ulterioară a Curții de Apel Oradea explică de ce statul de drept trebuie să fie stat de drept și atunci când nu ne convine. Dar întreb retoric: ce valoare are o decizie definitivă a unei curți de apel față de circulara procurorului general al României?

Nu, acest editorial nu va porni pe drumul unei argumentări laborioase despre statul de drept, prescripție și nevoia de principii într-o societate care, în mod evident, nu le prea are. Sau, dacă le are, nu și le afirmă. Am vrut doar să remarc cât de ușor, atunci când ne convine, statul de drept se transformă în statul la pușcărie. Cu orice preț.

Dan-Sebastian Chertes
Avocat, Editor-șef